

En løvsang og en lovsang

Skovens kirke er en stor og mægtig katedral,
hvælvinger og søjler i naturens himmelsal
stræber mod det høje under løvets grønne hang,
løfter jordens stemmekraft til himmelsk salmesang.

Selv den mindste spurv har stemme, gøgen stemmeret,
koret af sin kvidren, kukken bliver aldrig træt,
livets ånd på hver en tunge lægger sangens ord,
svaret er en stigen mod det sted, hvor ånden bor.

Båret frem på vinger svinger tonerne sig op,
svæver lidt, forsvinder over bøgetræets top,
glæden over livet får i sangen liv og luft,
med et stille "amen" giver mosset sangen duft.

I en løvsang nynner bladet, mens det sitrer lidt,
i en lovsang bliver livets mangefold til ét,
gennem sangen strømmer livet som et kildevæld
fra en tidlig morgentime til den sene kvæld.

Altid åben er den kirke, hvor Guds røst er hørt,
her hvor skaberværkets svar med sangen bliver ført,
her er livets lovsang ét med skovens stille fred,
her er hver en gæst velkommen til at synge med!

PMB 2022